

De buitengewesten van de muziek

De Night of the Unexpected, afgelopen vrijdag in Paradiso, verbaast door repertoirekeuze en creativiteit.

PETER BRUYN

De Britse muzikjournalist Simon Reynolds noemt in zijn veel bediscussieerde nieuwe boek *Retromania* de curator de nieuwe ster van de kunstwereld. Hij bedoelt dat kritisch: bij gebrek aan vernieuwing valt er alleen nog eer te behalen aan interessante combinaties van het oude. Toch kan de curator of programmeur ook op andere wijze een ster zijn: door werk dat doorgaans als moeilijk wordt beschouwd zo te presenteren dat het aan toegankelijkheid wint. De jaarlijkse Night of the Unexpected, afgelopen vrijdag in Paradiso, is er het schoolvoorbeeld van.

Veel muziekfestivals trachten goede sier te maken door naast publieksfavorieten ook een beetje avant-garde te programmeren – dat echter zelden de status van gimmick of curiositeit ontstijgt. Bij de losjes met de Gaudeamus Muziekweek verbonden Night of the Unexpected staan de 'buitengewesten' van de muziek echter juist centraal, hoe paradoxaal dat wellicht ook klinkt.

Het is niet alleen wat gepresenteerd wordt, maar ook hoe het gepresenteerd wordt, wat 'The Night' bijzonder maakt. Elkaar razendsnel opvolgende concerten van vijftien tot dertig minuten, waarbij de normale podiumsetting wordt vermeden – de muziek is 'overal'.

Zo sta je het ene moment nog naar blokfluitist Erik Bosgraaf te kijken – die bij *De wereld draait door* weliswaar scoorde met een nogal gimmickachtige Jimi Hendrixact, maar hier veel meer indruk maakt met een mooi 'duet met elektronica' dat door Michel van der Aa werd geschreven. Onmiddellijk daarna hoor je achter je een vrouwenstem: mezzosopraan Margriet van Reisen staat midden in de zaal, begeleid door vier mannen van Slagwerk Den Haag in de hoeken van Paradiso. Een in Koreaanse traditie wortelend stuk van Seung-Ah Oh, winnares van de Toonzettersprijs 2010. In een soort rituele optocht verlaten de vijf een kwartier later de ruimte.

Verbazen is het uitgangspunt van The Night: soms door de repertoire-

keuze, zoals bij het Nederlandse kamerensemble Luna Park, soms door de verbluffende creativiteit zoals de Canadees Kid Kaola die de kunst van het scratchen naar een nieuwe dimensie tilt. En soms gebeurt dat doordat je je afvraagt wat een muzikant op The Night te zoeken heeft – zoals de technisch verbluffende, maar daarin ook vastlopende fusionbassist Thundercat. De meerwaarde van The Night zit in het muzikale verhaal dat de opeenvolgende miniconcerten samen vertellen. Een verhaal met een knallend en vonkend slothoofdstuk in de vorm van Lean Left. Dit vierkoppige improvisatiemonster bestaat uit de beide gitaristen van de Nederlandse groep The Ex, samen met de Noorse slagwerker Paal Nilssen-Love en de Amerikaan Ken Vandermark op tenorsax. Vandermark is een breedgeschouderde mannetjesputter die associaties oproept met Ernest Hemingway. *The Night of the Unexpected* had de titel van één van diens romans kunnen zijn.

Soms vraag je je af wat een muzikant op The Night te zoeken heeft

Optredens tijdens de Night of the Unexpected wisselden elkaar in razend tempo af.

FOTO PIETER KERS